

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΚΑΒΑΦΗ

Ο Καβάφης και οι πρώην φίλοι του. Η άδικα φέρει τον άπειρο αντί τους. Ο ποιητής και οι νέοι. Οι τριανταεπταχρονες ελλοτε και σημερα. Πως δεχεται στο σπίτι του τους ανεπιθυμητους και πως τους κτηνη συζηλουσ. Λογιει και...μελλεντες λεγοι. Η παρουσιασ της των φιλων του, κλπ. κλπ.

Συνεχιζουμε και σημερα τη σειρά των τόσο χαρακτηριστικών άνεκδοτων του άποθανόντος τελευταίου. Άλεξανδρινού ποιητού Κ.Π.Καβάφη, τα όποια τόσο ενδιαφέρον προκάλεσαν μεταξύ των αναγνωστών μας.

Όταν ο Καβάφης μάλωνε με κανένα φίλο του, τον άγνωστο. Καθ' όσον πάν να μη τον γνώριζε, σαν να μη συνεδέθη ποτέ μαζί του. Ούτε ήμιανε, ούτε τον κατηγορούσε, ούτε τον ειρωνεύονταν. Έπιανε την πιο άδιαφορο στάση και φωνάζον σαν να μην άκουγε τίς σχόλια των άλλων.

Κάποτε γινόταν λόγος για τον ποιητή Άλιθέροσι, ο όποιος άλλως ή-πλησε στενός του φίλος και με τον όποιο τελευταίος είχε ψυχράση. Έσκολάζαν ένα κανονικό ήθελος του και τον έπαινούνταν. Ο Καβάφης όμως δεν έβγαζε ούτε λέξη. Η στάση του αυτή έξενείοντες τον ζοροτερο της παρούσας, ο όποιος τον προκάλεσε να πη τη γνώση του. Την πρώτη φορά προσποθήθηκε πως δεν άκουσε. Έπειδή όμως ο άλλος έπιμενε, άναγκάστηκε να μιλήσει, και έλεε: —Τι Άλιθέροσις... Ποι Άλιθέροσις... Ποιός Άλιθέροσις...

Στα σαλονάκι του δεν δεχόταν παρά νέους. Η γαρι του ήταν να περιστοιχιζεται από τα νεύτα. Οι ήλιωνόνη και οι γέροι τον στενοχωρούσαν με την παρουσία τους. Γι' αυτό έκαναν έντύπηση ή φωτογραφίες μερικόν κερών σοβαρών, με γένεια και μουστάκια, που είχε πά-νω στην κοτσάλα του. Ποιοι ήσαν οι ηωντακάλληδες με τις γενειάδες;

—Νέοι άνθρωποι, 30—35 έτων μόλις. Άπαντοίσι ό Καβάφης. Άδέλφια, συγγενείς, φίλοι μου, που δεν έπαύονταν πιά...

Και προσέθετε:

—Παίν από τριανταεπταχρονες, ένας τριανταεπταχρονος ή τριανταεπταχρονος θεσοφός — τι τρομερό!

—Τον έαυτό του γέρο, ένω σημερα μούσ άρζίζει να ή...

—Μόλις;

—Τά υπάνα, τά σπόυ, βέλειες, άλλαζαν τον όρ-μομό του.

Και οι τριανταεπταχρονες έβγαζαν από τό σπι-τι του αισιοδοξία σαν...έσθια.

Μεταξύ των άλλων, τον έπισκεπτόντοσαν συχνά και άνθρωποι έννοητικοί και άνεπιθυμητοί. Ο Καβάφης δεν άνοιγε κανένα στήθισ μαζί τους.

Άπαντοίσι μόνο στις ερωτήσεις τους με σύντομες φράσεις, άόριστα, ή δεν άπαντοίσις διόλου. Συγχρόνως τους έβριονε από τη γωνία πού καθόταν και ψυχρές ματιές, που τους πάγωναν. Έπειτα

έβγαζε απότομα το ροιό από την τσέπη του.

—Μετά λένετε λελάτα διά πιά στού φίλου μου Μενάριου.

Αυτό έσημανε: «Φύγετε άπόσ!»

Μερικοί άνανδεις όμως δεν το κουνούσαν.

Ο Καβάφης τότε έλεγε με συγκαταμένο θεμό:

—Μείνετε, άν θέλετε... Έγώ διά φύγω...

Και έβριεγε πρόματι, με όλη για να πάη στού φίλου του Μενάριου, αλλά για να γοισή μετά ένα τέτατο, όταν θά είχαν φύγει οι έννοη-τικοί, και να δεχθή τους φίλους του αυτή τη φορά.

Κάποτε συνέβαινε τό έξης παράδειο: Νά συναντηθή, την ώρα πού γούσις, στη σκάλα, με τους άνεπιθυμητούς, που έβριεγαν. Ομοιωμένοσ τότε, προσπαρούνοσ, γούσις να τους χωρετήση...

Όταν παρουσίασε τους φίλους του σε κανένα ξένο έπισκέπτη, έπιανε έπιμομό ύφος, που θά ταμύζε σε Άζαδιασικό. Και τον πιο άσημανό φίλο του τον παρουσίασε μεν ήσυχρία λογοτεχνική. Το ίδιο έκανε και για τους νέους, που άγγάζαν μεν στο σπίτι του, αλλά που κανένα σέ-οι δεν είχαν με τά Γούδιασια. Όποσδήποτε, όποιος τον άκουγε, νόμιζε ότι ο Άλεξανδρινός ποιητής περιστοιχιζόταν από έπιτελειό διανοησι-ων. Ένα απόγευμα, πάνε άρατά χρόνια, βρισκόμαστε στο σαλόνι του πέυτε-έξη άπ' τους γούφοντες φίλους του, όταν έβριεγα χτίσση ή όστα και παρουσιάζητε κάποιος ξένος έπισκέπτης.

Ο Καβάφης σηκώθηκε, πήρε τό έπίσημο ύφος του και άρζισε να παρουσιάζη:

—Ο κ. Κ., έκδοτής και διευθυντής του περιοδικού «Σέ-ψ» (που έβριεγνος στο τέτατο φύλο), ο κ. Άλ., ποιητής, ο κ. Μ., κριτικός και ποιητής, ο κ. Λ., κριτικός, ο κ. Π., ποιητής, όγί, λάθος κάνο, διηγηματογράφος και (δειγνον-τας έναν άγνωστό μου, κριμάνον στο ήμισυ, που σποτι-σε τόσην ώρα) ο κ. Γ., μέλλων ή λόγος!

Έκείνο τό κελλώνσ τό έπρόφερε με μεγάλη έπισημοτήτα και συγχρόνως μάζ εκερώνονε με τό βλεμμα του, για να προλάβη κανένα μορφασιό.

Κανείς μας δεν τόλμιονε να γελάση...

Έκείνο τό κελλώνσ όμως σφραγίζει στί' αυτιά μας ως σημερα...

Γ. ΠΙΕΡΙΜΣ

πριν έπιχειρήσω τό μακρινό μου ταξείδι, φρόντισα να διαβάσω πολλά θήλια σχετικά με τον παράξενο αυτόν λαόν, για να ή έσκειωθώ όπωσδήποτε με τον νοστροπία του, με τά ήθη και τά έθιμά του. Θυμάμαι, λοιπόν, ότι σε ώριωμένα από τά θήλια αυτά, διάβασα μερικές λεπτομέρειες, που μου φάνηκαν τόσο έξωφρενικές, ώστε δυσκολεύτηκα να τίς πιστέψω.

Έπρεπε να γνωρίσω από κοντά τους Έσκιμώους, για να θεσπισθώ, ότι δεν ήσαν διόλου ύπερθολικοί οι περιηγητά που περιέγραφαν τίς παράξενες συνήθειες των κατοίκων του Βορείου Πόλου.

Όταν ένας φίλος του συζύγου είνε στενοχωρημένος ή μένει όλομόναχος ή έπιστρέπει από ένα μακρινό ταξείδι, ο Έσκιμώος θεωρεί ύποχρεώσι του να δανείση τη γυναίκα του για να του κρατήση συντροφία και να τον παρηγορήση στον πονο του. Η γυναίκα είνε ύποχρεωμένη να ύπακούσι, άδιάφορα άν άγαπά τον άντρα της κι' άν ο φίλος του συζύγου της ήήεине άντιπαθητικός. Όλοι οι Έυρωπαίοι έπισκεπταις της Άλάσκα, θρικόκνται σε δύσκολη θέσι, μη γνωρίζοντας ποίαν από τίς προσφερομένες γυναίκες των Έσκιμώων να διαλέξουν. Κάθε Έσκιμώος πιστέινε, ότι έκδηλώνει τη φιλία του και την αφοσίωσι του σ' ένα ξένο, δανείζόντας του για λίγες έβδομάδες τη γυναίκα του... Και άλλοίμονο σ' αυτό τον Έυρωπαίο, που θ' άποποιηθή αυτήν την προσφορά. Θα γίνη άντιπαθητικός, μισ-τός μάλιστα, σ' έλους τους Έσκιμώους και θ' άναγκαστή να φύγη μια ώρα άρχιτερα από την περιφέρεια, μη θρικόκντας ποθενά φιλοξενία και περιποίησι!

Έτσι κ' έγώ άναγκάστηκα, στο διάστημα που έμεινα στην Άλάσκα, να σγκατοικήσω μ' όλες διαδοχικά τίς παντρεμένες γυναίκες που έμειναν κοντά στην κατασκήνωσι μας!

Πρέπει όμως να σας δώσω ώριωμένες συμπληρωματικές πλη-ροφορίες σχετικά με τό έθιμο αυτό. Άν σας τόχη να πάτε καμ-

ια φορά στο Βόρειο Πόλο, σας συμβουλεύω να μην άποποιηθήτε, από λόγους λεπτότη-τος, μια προσφερομένη γυναίκα. Συγχρό-νως σας συμβουλεύω να μη κάνετε τό ά-στέιο να έρωτοτορησείτε μαζί της. Όσο καρμό θά μείνη ή γυναίκα αυτή κοντά σας, με την άδεια του συζύγου της, οι έσομοι σας μ' αυτή πρέπει να μέινουν καθαρώς πλατωνί-κοι. Έχετε τό δικαίωμα να την βάλετε να έργάζεται σαν κτήνος από τό πρωί ως τό θράδυ και από τό θράδυ ως τό πρωί. Δεν σας έπιτρέπεται όμως να της άγγίξετε τό ατύ—να της κάνετε δηλαδή την πιο τολμη-ρή, κατά την άντίληψη των Έσκιμώων, έρωτική έκδηλωσι!

Πολλοί Έυρωπαίοι παρεξηγούν τη χειρ-νομία των Έσκιμώων που τους προσφέρουν τίς γυναίκες τους και νομίζουν ότι μπορούν να καταπατήσουν τους νόμους της φιλοξε-νίας. Μά θγαίνον πάντοτε πικρά μετανοή-ομείσι. Ο σύζυγος, άν δεν τους σκότιση για την κακή πράξι τους, σε τους έπιβάλλη τουά χτίστον τέτοια τι-μαρία, που να την βρουνται σ' όλη τους τη ζωή!

Και ή αντίθεσι αυτή μεταξό της εύκολίας, με την όποια οι Έσκιμώοι δανείζουν τη γυναίκα τους και της σοβαρότητος που άπαιτούν από τους...χρεόστας του, άποτελεί μια από τίς λιγώτερο παράδοξες πτυχές της ψυχροκλιμασσεως των σιωπηλων αυτόν κατοίκων του Βορείου Πόλου...

W. S. VAN DYKE

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Μεταξύ άπένταρων:

—Πού θά φάμε άπόψε;

—Αυτό...αύριο θά τό ξέροουμε!

***

Η κυρία.—Μά έπί τέλους σ' είσαι ή κυρία ή έγώ;

Η ύπηρέτρια.—Μά, κυρία...

Η κυρία.—Τί μά και ξεμά. Άφού δεν είσαι σ' ή κυρία...

μή λές κουταμάρες!...

***

Ο σελέμης έπισκέπτης ρωτάει τον μικρό τό σπιτιού:

—Τί ώρα θά καθήστε να οάτε;

Κι' ο μικρός άπαντά άφελέςτατα:

—Άκουσα να λέη ή μαμά, πως θά φάμε...όταν θά φύγετε!...

***

Υστερόγραφον έπιστολής:

«Έπειδή τά γράμματα χάνονται καμια φορά και δεν άποκλείεται να χαθή και τό δικό μου, άν δεν τό πάρης γράψε μου.»

